

РЕШЕНИЕ

№ 5291

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Мария Попова**

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2775** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) във връзка с чл.208 и следващите от Административно процесуалния кодекс(АПК).

Образувано е по касационна жалба на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление "Застрахователен надзор"/ЗН/ срещу решение от 15.02.2013г. на Районен съд–София, НК, 22-ри състав, постановено по н.а.х.д. № 14409 по описа на съда за 2012г. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-356/03.07.2012г. , с което на основание чл.319, ал.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000лв., за нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени съображения за това, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Твърди се, че неправилно съдът е извел извод за съставомерност на нарушението по чл.107, ал.1 от КЗ, тъй като задължението в 15-дневен срок от предявяване на претенцията по застраховка „ Автокаско” да определи и изплати застрахователно обезщетение или да даде мотивирано становище по претенцията не е изпълнено по вина на застрахования, който не е представил своевременно всички посочени в Общите условия за застраховка „ Автокаско” документи. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго решение, по съществуващото на спора, с което да

бъде отменено процесното НП.

В съдебно заседание касационният жалбоподател се представлява от юрк.Л., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба- Комисия за финансов надзор се представлява от юрк.К., която я оспорва като неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, XIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил НП № Р-10-356/03.07.2012г. , с което на основание чл.319, ал.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000лв., за нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ.

За да потвърди обжалваното наказателно постановление районният съд е приел, че постановлението и акта за установяване на административно нарушение са съставени и издадени от компетентни органи, при спазване на процедурата, предвидена в чл.40 и чл.43 от ЗАНН. АУАН и НП съдържат изискуемите се реквизити по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. И в акта и в НП пълно и точно са описани нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които е извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Правната квалификация е прецизна и в съответствие с текстовото описание на състава на административното нарушение. АУАН и НП са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

При правилно установена фактическа обстановка, СРС правилно е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че застрахователната компания е осъществила от обективна страна административното нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ, като не е определила и изплатила в качеството си на застраховател обезщетение или застрахователна сума в 15 дневен срок от представяне на всички доказателства по чл.105 от КЗ.

Застрахователната претенция N 100101009945/ 2010, заведена на основание сключен договор за застраховка „ Автокасco” и по повод настъпило застрахователно събитие-нанесени увреждания на лек автомобил „ С. И.”- собственост на В. С. от [населено място] е заведена на 20.10.2010г. Следователно, задължението на жалбоподателя е следвало да бъде изпълнено до 04.11.2010г., т.е. до тази дата застрахователното дружество е следвало да определи и изплати размера на обезщетението или митивирано да откаже плащане по щетата.

Нарушението по чл.10, ал.1 от КЗ е формално, като за съставомерността на същото не се изисква да са настъпили вреди. Изпълнителното деяние на процесното нарушение може да бъде извършено само чрез бездействие- непредприемане от страна на застрахователя на предписаното поведение в 15-дневен срок от представяне на всички доказателства по чл.105 от КЗ да се произнесе по заведената при него застрахователна претенция. Съгласно чл.105, ал.1 от КЗ застрахователните претенции се завеждат по реда и сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като последният е задължен да удостоверява всяка заведена пред него претенция / чл.105, ал.2 от КЗ/. Самото удостоверяване е правнорелевантен факт от категорията на

юридическите събития, при настъпването на които ex lege за застрахователя възниква задължение да разгледа застрахователната претенция и да се произнесе по същата в законоустановения срок.

След проверка на цялата документация по случая е установено, че застрахователната претенция е заведена на 20.10.2010г. и на същата дата е извършен оглед на процесното МПС, а неговият собственик е представил в застрахователното дружество всички документи от значение за основанието и размера на претенцията.

Изведените правни изводи се споделят напълно от настоящата инстанция.

По делото е установено, че след завеждане на претенцията ЗД Б. И. АД не е изисвало допълнителни доказателства, имащи значение за установяване основанието и размера на претенцията, предвид на което е било длъжно да се произнесе в срок до 04.11.2010г., включително.

Районният съд е пропуснал да се произнесе по въпроса дали действието е квалифицирано като извършено „повторно“ по смисъла на §1, т.37 от ДР на КЗ, което обаче не се е отразило върху крайния резултат.

Безспорно по делото е установено, че нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП N P-10-121 / 06.07.2009г., влязло в сила на 13.01.2010г., с което ЗД Б. И. АД е наказано за същото нарушение, поради което и в съответствие с квалификацията „повторно“ е наложена санкция по чл.319, ал.2 от КЗ, т.е. в хипотезата на „повторно нарушение“.

Предвид изложеното съдът намира, че не са налице сочените в жалбата касационни основания. Решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.02.2013г. на Районен съд–София, НК, 22-ри състав, постановено по н.а.х.д. № 14409 по описа на съда за 2012г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.